

Naš bratec.

Ves nemiren je naš bratec,
ko zapoje šolski zvon,
vsako jutro hoče z nami
v šolo iti tudi on.

Ali kaj, ko komaj nove
hlačke zadnjič je dobil —
pa še tisto jih popoldne
s črno tinto je polil.

V šoli pa je tinte dosti —
vanjo vtikal prste bi!
Joj, kako bi nas preplašil,
ker pri nas zamorcev ni...

Ali to bi še prebili,
če bi dečko miroval:
ko bi tiho mi pisali,
on bi vmes nam klepetal.

Pisati še on bi hotel,
kajpada — kar po klopeh;
ne, za šolo ni naš bratec,
zbujal bi prevelik smeh.

Očka zadnjič pismo spiše,
nezalepljeno pusti,
bratec naš pa v pismo grozne
čirečare naredi.

Vtakne pismo spet v zavitek,
kot naredil oče je;
ko prejel je striček pismo,
mu postalo vroče je.

Striček naš učen gospod je —
čitati pa le ni znal;
ko prišel je k nam, mu bratec
čirečare je prebral...

Fr. Ločniškar.

